

ние расположение да търпят онѣзи варварства, които се извършватъ при всѣкий новъ случай за потѣпкванието на такива вѣзстания.

Въ Пловдивъ съществува една група стари католици, които не трѣбва да се смѣсватъ съ униатитѣ отъ гръцко исповѣданіе, които се присъединили къмъ Римъ около 1868 година, когато искали на сила да удържатъ българитѣ подъ властѣта на фанариотското духовенство. Тѣзи стари католици, както прѣдполагатъ, сж богомили, павликяни или манахеи и отнасятъ тѣхното происхождение къмъ първитѣ врѣмена на срѣднитѣ вѣкове. Отъ тая група католици се срѣщатъ въ нѣкои села около Никополь, на южния брѣгъ на Дунава. На Каница тѣ казвали, че сж павликяни.

Въ 1205 г., именно павликянитѣ, или попеликанитѣ, — говори Вилхардуинъ, — помогнали на българския кралъ да отнеме Пловдивъ отъ кръстоносцитѣ.

Въ своята прѣкрасна книга „Придунавска България“ Каницъ съобщава нѣколко твърдѣ интересни подробности за тѣзи придунавски католици-павликяни. Италианскитѣ священници ги ръководятъ, подобно на Парагвайскитѣ индийци, вѣнъ отъ всѣко сближаваніе съ тѣхнитѣ съотечественици и напълно ги прѣдпазватъ отъ разтѣляващото влияние на образованіето. Прѣподобнитѣ отци направили твърдѣ красиви църкви, но не допуснали да се направи нито едно училище. По тоя начинъ, невѣжеството на тия благодрушни българи, — които изобщо така ламтятъ за образование, — е пълно. При това, прѣселенцитѣ отъ тѣзи самитѣ българи, които се поселили въ Банатъ, гдѣто тѣ дошле въ врѣме на Марія Терезія, достигнали тамъ исклучително развиваніе. „Тий сж извѣстни въ Банатъ, говори Каницъ, не само чрѣзъ своето усърдіе къмъ работа и своята любовъ къмъ редъ, но тѣ сжщо чрѣзъ своето прѣвѣсходно земледѣлие, лозарство и пчеларство, а особено чрѣзъ своето прѣуспѣваніе въ просвѣщеніето. Неграмотнитѣ сж по малко отъ три процента. Ако единъ настойникъ не даде сирачето въ уч-